

DE TERUGTOCHT.

Cartouche was met zijn mannen naar de heide vertrokken. Hij maakte echter een grote omweg, ging eerst naar Rupelmonde, voer over naar Hemiksem en begaf zich naar Kontich.

Niet ver van dit laatste dorp wachtte Marcel hem op.

't Was licht geworden en reeds van ver zag Cartouche dat zijn schildwacht niet alleen was.

— Gelukt ! juichte hij.

Marcel had Isabella van Male bij zich.

— Waar is Bakelandt ? vroeg het meisje.

— Hij is langs een andere weg naar de heide gegaan, antwoordde de schelm, vriendelijk. Ge begrijpt wel, dat we niet allen bijeen kunnen blijven.

— Is de zaak dan mislukt?

— Neen, neen, we hebben de schijven, wij zijn rijk.

— Waarlijk!

— Als een koningin kunt ge voortaan leven. Bakelandt vroeg aan een mijner mannen u te willen halen. Wij kennen hier beter de weg. Zijt ge niet moe?

— O, neen.

— De reis duurt nog lang.

— O, ik ben kloek en kan goed stappen.

— We zullen dus maar moedig onze tocht vervolgen. Maar mannen, niet allen samen! We moeten geen achterdocht opwekken. Het nieuws dat de stadskas geplunderd is, zal overal snel verspreid worden. De jonkvrouw blijft bij mij, ik heb me zelf borg voor haar gesteld.

— Lodewijk denkt dus wel aan mij, zei de deerne.

— Ja, hij bemint u teer.

— Ik weet het. Hij is goed...

— Ja, een trouwe kerel. Ge zijt te benijden.

Isabella was niet weinig geveleid met deze woorden.

De rovers scheidden nu, en getweeën vertrokken ze in verschillende richtingen.

— Deze avond vieren we feest! beloofde de kapitein.

— Uw bruiloft, niet waar? zei Isabella.

— Ja, en 't zal er wel toegaan.

— Ik verlang kennis te maken met uw vrouw.

— Ha. Liza zal ook gaarne met u vriendschap sluiten. We hebben dan twee koninginnen op ons feest... twee jonge, schone vorstinnen.

Cartouche en het meisje volgden de rechte baan naar Kontich, wiens oude, spitse toren ginds boven de bomen uitpiepte.

— Een koningin mag niet te voet reizen, hernam de roversbaas, lachend.

— Nu, ik kan best de weg gans te voet afleggen.

— Toch zal ik in dat dorp een rijtuig huren. Ere wie ere toekomt.

Weldra stapte het tweetal het dorp binnen.

Nabij de kerk was een grote herberg, waar men ook rijtuigen verhuurde. Kontich lag, zoals thans nog, aan de grote baan van Antwerpen naar Brussel, en in die tijd, toen er nog geen treinen waren, was het verkeer er zeer druk.

Cartouche en Isabella, beiden voornaam uitgedost, lieten er een rijtuig inspannen,

De afstand van Kontich naar Lier is niet ver en weldra verlieten het tweetal in de laatste stad het rijtuig, om te voet de reis te vervolgen.

Immers Cartouche kwam hier in een bekende streek en hij moest de grote wegen mijden om naar de heide te gaan.

*
**

Hij ging over Koningshooikt teneinde Heist-op-den Berg te vermijden.

Hij vertrouwde Deswert niet, hoewel hij hem niet vreesde.

In de namiddag was Cartouche thuis. Zij, die de tocht naar Antwerpen niet

BAKELANDT

DE WRAAK

Van

AMOR RA

mede gemaakt hadden, ontvingen de hoofdman met vreugde, en toen ze vernamen, dat er heden avond feest zou gevierd worden, juichten ze geestdriftig.

Liza keek maar boos toen ze bemerkte, dat Cartouche een gezellin meeleidde.

— Hier is Bakelandt's vrouw, zei de kapitein. Ze komt onze bruiloft meevieren.

— Liza was geheel gerust gesteld.

— En Bakelandt zelf? vroeg ze.

— Hij komt straks...

— Wanneer houden we bruiloft?

— Deze avond.

— Maar er is geen eten en drinken genoeg.

— Wees gerust, ik zal voor alles zorgen. Maar Isabella zal wel wat willen rusten. Liza, breng haar naar de hut hiernevens en zorg, dat ze niets te kort heeft.

Wat later kwam Liza terug.

Cartouche's luim was geheel veranderd.

De roverbaas vloekte.

— Wat is er gebeurd? vroeg de vrouw verschrikt. Is het een slechte reis geweest?

— Ja en neen...

— Ik begrijp u niet.

— Het geld hebben we... maar Sus Morré is een gemene, ellendige verrader.

— Wat zegt ge?

— Ja, een ellendige verrader. En Cartouche verhaalde zijn gevaarlijk avontuur.

— Morré moet gestraft worden!

— Maar, hij is gevlucht!

— Laat hem opzoeken!

— Hij zal wel verre van ons blijven.

— En zijn vader?

— Is ook verdwenen. Hij was nog bij ons toen we te Antwerpen de kas plunderden, maar ik heb hem niet meer weergezien. En met Bakelandt heb ik ruzie.

— Ruzie!

— We zijn als vijanden gescheiden.

— En zijn vrouw dan?

— Ha! ik zal me wreken...

— Hebt ge haar laten oplichten?

— Ja. De trotse kerel zal een lelijke tronie getrokken hebben toen hij haar te Burgt kwam afhalen!

— Maar hoe kwam ze te Antwerpen?

— Luister, ik zal u alles vertellen.

— En wat zult ge met Isabella doen? vroeg Liza, die aandachtig geluisterd had. Zij toch is onschuldig.

— Door haar wil ik Bakelandt vernederen. Vanavond zult ge zien hoe! Ik moet nog nadenken.

— En hebt ge nu lust om bruiloft te houden?

— Weinig, maar ik moet wel!

— En waarom?

— Ik heb het immers aan de mannen beloofd, en ik moet hen nauw aan mij verbinden.

— Is er dan gevaar?

— Gevaar, gevaar! Begrijpt ge dan niet? Als er verraders zijn, moet ik op de anderen kunnen rekenen, en als ge die maar veel laat eten en drinken zijn ze tevreden. Dus we moeten bruiloft houden. Ik zal nu enige mannen naar Mechelen sturen om drank en voedsel.

Cartouche gaf zijn bevelen.

— En door een stoute daad zal ik mijn mannen verbluffen, dacht de rover. Ik heb gezegd dat Doremans mijn bruiloft zal bijwonen en de commissaris moet er zijn ook. Daarvoor zal ik zorgen.

Cartouche zond een zijner mannen naar Heist. De binder was gekleed als een Frans krijgsman en bracht Doremans een brief.

Doremans zat voor een herberg, aan een tafel. Hij zag een soldaat naar zich toetreden en nam een manhaftige houding aan.

Want men weet dat Doremans tegenover zijn onderhorigen een ware held was, vooral wanneer er geen gevaar was.

De man naderde beleefd en nam zijn steekhoed af en zeide:

— Salut en confraterniteit, citoyen.

Doremans wees met zijn vinger eens naar zijn hoed dat als tegengroet moest dienen.

— Salut, compagnon. Wat is er van uw dienst.

— Ik heb een brief voor u vanwege de bevelhebber te Mechelen onder wiens beheer Heist-op-den-Berg ligt.

— Geef hier.

— Mag ik de citoyen commissaris doen opmerken dat deze brief zeer dringend is en hieraan nog heden gevolg moet gegeven worden.

— Heeft men u opgedragen mij dit te zeggen.

— Ja, citoyen-commissaris. De bevelhebber heeft me persoonlijk op het hart gedrukt dat ik het u zeggen moest.

— Hum! Brum! bromde Doremans, die zich een nog gunstiger houding gaf. Hij nam de brief over.

Vooraleer hem te openen bekeek hij dezelfde, draaide hem om en zag in rode lak, de kentekenen der Republiek.

— In orde! zeide hij.

En zich afvragend wat men hem weer voor dringends te melden had scheurde hij de omslag en ontplooidde het grote papier.

Hij had in de verste verte geen vermoeden dat het een valstrik was. Hij las het stuk in een adem door, want het scheen zeer gewichtig te zijn.

Een blijde trek verhelderde zijn gelaat.

Hij gaf de kerel een geldstuk en kleedde zich onmiddellijk op zijn best. Dan liep hij vlug naar zijn verloofde en riep opgewonden uit:

— Mijn verdiensten worden erkend! Eindelijk zal ik bevordering krijgen.

— Is er goed nieuws gekomen? vroeg het meisje.

— Goed nieuws! Lees zelf! Ik moet onmiddellijk naar Mechelen komen voor mijn bevordering.

— Ha! liefje, weldra kunnen we trouwen!

— Ja, 't is heden een gelukkige dag.

Doremans bestelde een rijtuig en vertrok onmiddellijk, maar niet ver buiten 't dorp, werd de koets tot staan gebracht door enige binders, die de koetsier met de dood bedreigden, als hij de minste tegenstand durfde bieden.

— Wat is er? riep Doremans, verschrikt zijn hoofd buiten 't portel stekend.

— Dag, commissaris! klonk het.

— Cartouche! gilde de ambtenaar.

— Ik heb u op mijn bruiloft uitgenodigd, hernam de roverbaas, 't is waar, doch ik moest list gebruiken, om de eer uwer aanwezigheid te genieten. Stijg uit, ik verzoek het u!

— Doe me geen kwaad, ik laat u immers niet meer vervolgen, stamelde de commissaris, die van angst over al zijn leden beefde.

— Kwaad doen? hernam Cartouche spottend. Ge komt feest viëren. Ik hoop, dat ge mij ook op uw bruiloft zult uitnodigen. Stijg nu uit, want ge weet, ik sta niet gaarne lang op de openbare weg. En gij, koetsier, keer naar Heist terug en vertel ginder, dat de commissaris bij mij te gast is. Zeg aan 's koster's dochter, dat ze niet bevreesd moet zijn, want haar lieve hartelap zal niet 't minste leed geschieden. Hij is de vriend der binders!

De koetsier liet zich niet tweemaal tot het vertrek nodigen. Hij zette zijn paarden zo aan, dat de koets woest van de ene kant van de weg naar de andere schokte.

— Beste commissaris, gij heeft bijna evenveel als de oude rammelkas, waarin ge naar hier gekomen zijt. Waarom zo angstig?

— Och! laat mij naar het dorp gaan! smeekte Doremans.

— Ge zijt zeer onvriendelijk.

— Ik ben nooit kwaadwillig geweest jegens u, hernam de commissaris pleitend.

— Wel neen, integendeel, ge zijt onze vriend en daarom moet ge mijn bruiloft meevieren.

De binders voerden de doodsbenauwde commissaris over de heide.

*
* *

De koetsier was dus naar Heist gereden. Nabij het dorp zag hij Deswert, die, kalm zijn pijpke rokend, de weg naar de heide volgde.

De veldwachter wenkte de koetsier te stoppen en deze gehoorzaamde.

— Goed, dat ik u zie! riep de voerman.

— Waar is Doremans? vroeg Deswert verschrikt.

Ge hebt de commissaris immers weggebracht. Men heeft het mij verteld.

— Ja, ja... maar Cartouche... stamelde de ander. Wat schrok ik!

— Heeft Cartouche, Doremans gevangen genomen? vroeg de politieman kalm.

— Ja, of liever... zie! garde... ik begrijp er niets van. 't Was juist of Cartouche Doremans' beste vriend is.

— Vertel eens alles wat er gebeurd is.

De koetsier deed dit en de veldwachter zei, nog altijd even bedaard:

— Zo, zo, viert Cartouche feest? Zeg, koetsier, gij klapt gaarne, niet waar?

HEC LIEMANS

13

BAKELANDT

RENDEZ-VOUS
in de HEL

STREEKARTS UITGEVERIJ

— Wat bedoelt ge, garde ?
— Luister goed ! Als ge één woord vertelt van alles wat er gebeurd is, steek ik u in het kot.
— Maar, garde toch !
— Ik meen het. Aan niemand één woord... ook aan de dochter van de koster niet !

— Als gij het wilt, garde...
— 't Is de hoge overheid, die het u verbiedt.
— Ja, dan vooral !
— Ze zou u misschien naar de galeien sturen !
— Ik zal zwijgen als een graf.
Maar wat moet ik zeggen, als de koster me vraagt waarom ik zo spoedig terug ben. Hij begrijpt natuurlijk wel, dat ik op die tijd niet naar Mechelen heen en weer rijden kan.

Deswert dacht even na en zei dan :
— Vertel maar, dat een Franse erewacht Doremans tegemoet kwam, en voor hem een schoon paard meeleidde.

— 't Is goed, garde.
— Denk aan de galeien ! vermaande de veldwachter nog eens.

Maar hij keerde zich ineens om.
— Luister nog eens even, zeide hij.

De koetsier bleef staan.

Deswert naderde hem.
— Als gij uw paard hebt uitgespannen kom mij dan eens spreken.

De koetsier bekeek hem ongerust.
Wees nu niet kinderachtig, man, ik zal u immers niet opeten !

De koetsier dreef zijn paard weer aan.

Deswert keek hem na.
— Ik houd niet van babbelaars, mompelde hij. Ik zal de man de gelegenheid ontnemen aan Pier en Jan zijn wedervaren te vertellen.

De koetsier kwam niet vlug genoeg naar de belijfte van de politiemán terug. Ongeduldig stapte hij hem achterna en zag hoe de koetsier voor de stalling in gesprek was met twee personen.

— Ik heb het gedacht, zeide hij. De man is nu al aan het kletsen.
De koetsier verschoot toen hij Deswert op de binnenplaats zag aankomen.

— Houdt uw mond ! mompelde hij half fluid tot zijn twee mannen.
Deswert stond bij hen.

— Hewel ! riep hij boos, wat heb ik u bevolen ?
— Maar ik heb niets gezegd !

Deswert wendde zich naar de twee toehoorders.
— Wat heeft die babbelkous u wijs gemaakt ? vroeg hij.

— Hij sprak over een ontmoeting die hij...
— Genoeg. Gelieve me alle drie te volgen.

Deswert stapte naar de gevangenís.
— Ge moet dat niet kwalijk nemen zeide hij. Het geldt hier een ernstige zaak waarover dient gezwegen te worden. Ik ga u voor een tijdje beletten dat het

nieuws dat de koetsier u verhaalde niet verspreid worde. Zodra wij onze maatregelen getroffen hebben zal ook het arrest opgeheven worden.

De twee mannen aan wie de koetsier over het geval gesproken had wilden nog verder verzet aantekenen maar het hielp niet.

Ze werden opgesloten.

Toen ging Deswert haastig naar huis.

In een achterkamertje zat een heer, gekleed als burger, maar die niemand anders was dan de politieoverste van Antwerpen.

— Nu al terug? vroeg hij.

— Ja, citoyen... Ik weet, dat Cartouche en al zijn mannen op de heide zijn.

— Is die heide dan zo dicht bij?

— Neen, maar ik had een ontmoeting, welke mij de reis bespaarde.

Deswert verhaalde wat er de commissaris overkomen was.

— Ja, maar de citoyen-commissaris wordt gemakkelijk bedrogen.

— 't Schijnt zo. In elk geval weten we nu, dat Cartouche met zijn bende op de heide is, hernam de magistraat.

— En dat hij feest viert. Waarschijnlijk is die Westvlaamse rover er ook bij, die komt dikwijls op de heide spoken.

— O! konden we beide schelmen vatten! zei de overste, en hij beefde van opwindning.

— Er is kans op, vooral nu we alles geheim kunnen houden, antwoordde de veldwachter. De commissaris is weg, dat is een voornaam punt, want die kan zijn mond niet houden; de koetsier zal nu wel zwijgen. Niemand vermoedt uw aanwezigheid alhier. Uw mannen komen maar als 't duister is.

— Ja, ze zullen van Antwerpen langs een omweg herwaarts rijden, zei de overste. Dus ons geheim moet bewaard blijven.

De politieoverste kon niet vergeten, dat hij door Bakelandt en Cartouche bedrogen was geworden.

Uit gewonnen inlichtingen was hem gebleken, dat Deswert hierbij goede diensten bewijzen kon. En zó kwam het, dat de overste zich nu in de nederige woning van de veldwachter van Heist-op-den-Berg bevond, gekleed als burger.

Toen beide mannen maatregelen namen voor de tocht naar de heide, werd er geklopt.

Een bultenaar, een knaap nog, stond vóór de deur.

— Zijt gij garde Deswert? vroeg hij.

— Ja... wat is er?

— Ik moet u spreken.

— Nu, wat is er dan?

— Moet ik mijn boodschap hier afleggen, nu dan kan ik het ook wel doen terwijl ik op mijn hoofd sta, en Pierke, de knecht van de Burgsen herbergier voegde de daad bij het woord, tot grote verbazing van Deswert.

— Zijt ge krankzinnig! riep de veldwachter.

— De krankzinnigen zijn tegenwoordig de verstandigsten, antwoordde Pierke, die met een sprong weer op zijn voeten terecht kwam. Ja, ik mag zulks wel zeggen, nu de wijze veldwachter van Heist van mij eist dat ik geheimen op straat vertel.

— Kom binnen...

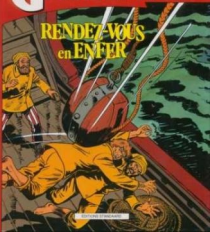
- Gaarne, en Pierke huppelde door de deur.
- Spreek nu...
- Bakelandt, de rover van West-Vlaanderen, is in de omtrek, hernam de bultenaar.
- Hoe weet ge dat? vroeg de veldwachter, verrast.
- Omdat ik hem gezien heb.
- Waar?
- O. overal... eerst te Burgt, waar hij zijn vriendin bij mijn baas uitbeesteedde, maar vergat de rekening te betalen. Mijn meester rook lont, vooral daar ik hem gezegd had wie die zogenaamde deftige edelman eigenlijk was, want ik behoefde geen onbetaalde rekening als bewijs, dat die kerel een schelm was. Mijn baas gelastte mij Bakelandt te volgen.
- En hebt gij het gedaan?
- Natuurlijk. Eet ik niet het brood van mijn meester, al laat hij mij dikwijls de harde korsten...
- Vertel verder!
- Bakelandt en zijn mannen, die hem buiten 't dorp verbeidden, gingen naar Klein-Brabant en sloten een verbond met Guldentop, ook een bandiet zoals ge weet. En Guldentop's mannen zullen nu die van Bakelandt helpen, om Cartouche een rammeling van belang te geven.
- Onzin!
- Dank u voor uw compliment, garde. Laat me dan maar vertrekken... zotten als ik passen niet bij verstandige hollen gelijk gij.
- Maar Cartouche en Bakelandt waren vrienden, riep Deswert ongelovig uit.
- Ze waren vrienden, garde. Mieke van de Veerman uit ons dorp en ik waren ook vriend en vriendin, maar ze zei, dat mijn oren haar beletten mij te kussen, garde, en nu lacht ze mij uit en roept ze me na, het trouweloos en wreed meisje, dat mijn hart gebroken heeft.
- Dan moeten beide roverbazen te Antwerpen ruzie gekregen hebben.
- Tenminste toen ik in een holle boom vlak bij de vergaderplaats van Bakelandt en Guldentop zat, ergens tussen Willebroek en Puurs, sprak de eerste heel niet vriendelijk over zijn collega uit de heide. Krijgt Cartouche maar het tiende deel van hetgeen Bakelandt hem toewenste, dan zal er van zijn lijf niet veel overblijven.
- Deswert liet de zonderlinge bultenaar spreken, en dacht onderwijl na.
- Dan zei hij tot de bode:
- Kom mee!
- Hij leidde Pierke bij de Franse politie-overste, en gebood hem zijn mededelingen te herhalen.
- En wanneer zal Cartouche aangevallen worden? Weet ge dat ook? vroeg de magistraat.
- Deze nacht. Er wordt dan feest gevierd op de heide.
- Dat klopt, zei de veldwachter.
- Staat deze knaap in betrekking met de rovers? vroeg de overste in 't Frans, aan Deswert, want hij was, na het gebeurde te Antwerpen, zeer wantrouwend geworden.

Jean

HEC LEEMANS

GAILLARD

RENDEZ-VOUS
en ENFER

EDITIONS STANCAARD

— Neen, citoyen, antwoordde Pierke in de zelfde taal. Ik vind het niet schoon van u, dat ge me van zoiets verdenkt.

— Kent ge Frans, dus ?

— Zoals ge hoort.

— Nu we vertrouwen u wel !...

— Ja, dat merk ik, maar 't is toch op een vreemde manier. Maar sluit me op, en als ik gelogen heb, hang mij aan een tak, maar met 't gezicht naar de stam, anders zit mijn bochel in de weg, antwoordde Pierke vrijmoedig.

— Deze knaap is te vertrouwen, verzekerde de veldwachter.

— Nu, dan is er kans, dat hedennacht beide schurken ingerekend worden. En gij, knaap, moogt op een goede beloning rekenen.

— Er op rekenen, citoyen ? O, ik reken nog altijd op zoveel beloningen, mij in de geest toegestaan door reizigers, die bij ons overnachten en mij geen ogenblik met rust lieten.

— Hier is alvast een voorschot, hernam de overste lachend, en hij legde een goudstuk op tafel.

— Die taal versta ik beter. Kan ik u van dienst zijn, citoyen ?

— Zeker !

— Spreek dan maar ! Pierke's broeder werd door een rover mishandeld en wel zo dat de sukkelaar zijn lepel wegwierp, omdat hij die nooit meer nodig zou hebben. Sedert haat ik dat gespuis, want mijn broeder was het enigste wezen in de wereld, dat mij beminde.

En er blonk een traan in de ogen van de mismaakte knaap.

— Wat moet ik doen, citoyen ?

— Wilt ge Bakelandt verder bespieden ?

— Ja. Hij is nu in de omtrek van Putte, in een bosje, en Guldentop houdt hem gezelschap. Ik wil dat ook doen. Waar kan ik u vinden, als ik u wat te vertellen heb ?

— Hier, tot elf uur...

— En later ?

— Op de Pijpelheide... Maar ge weet niet, waar die is ?

Pierke weet alles. Ik heb al veel met boeren gesproken deze middag, en hoorde ook, dat de garde van Heist de enige man is, die de rovers niet vreest. Daarom kwam ik hier. Ik zal nu maar vertrekken.

— Wilt ge eerst niet wat eten ? vroeg Deswert.

— Ge brengt me 't water in de mond. Ik kreeg deze morgen een homp brood en een snede hesp, maar mijn baas meent, dat ik met eenmaal genoeg heb op een dag, al vult hij viermaal per dag zijn buik, die zo groot is als een graanzak.

Deswert lachte.

Het jongetje stond hem aan.

't Was wel een ogenblik in hem opgekomen dat hij vals spel zou kunnen spelen want de rovers hadden zulke zonderlinge trukken dat men altijd en overal iedere tijding met zorg moest onderzoeken.

Langs een andere kant had Deswert, zoals alle fijne speurders, een soort van zesde zintuig dat hem onmiddellijk over een zaak kon doen oordelen. En nooit bleek dit oordeel vals.

Terwijl hij enige flinke boterhammen voor hem liet snijden en een paar eieren met hesp in de pan liet slaan, onderhield hij zich met het bultje.

— En hoe is het bij ulieden over «'t woitere?» vroeg hij.

— Hoe zou het! antwoordde deze. 't Zal zoals hier zijn: op zijn maskes.

— Laat nu eens de spotgeest varen en antwoord me ernstig.

— Zo ernstig als de boer die in de aalput gevallen was en zeide: «Waar kan men beter zijn, dan bij zijn beste vrienden».

— Goed dan. Zeg mij eens zijn er bandieten in 't Waasland?

— Geen andere dan Fransen! zei 't ventje leuk.

En hij bekeek spottend de overste.

Ge zijt veel te slim om knecht te blijven, lachte de overste, die begreep hoeveel waarheid er in de woorden van deze eenvoudige jongeling lag en hij vertolkte wat bijna iedere Vlaming voelde. Als ge wilt zal ik u in mijn dienst nemen.

— Als we weer vrij worden dan zal ik bij u eens aankloppen, generaal! antwoordde de bult, maar ik bezit thans een goede baas, en ik voel nog geen lust om te veranderen.

— Ook dat neem ik van u aan, zeide de overste. Ge zijt een eerlijke jongen en 't is spijtig dat gij ons niet begrijpen wilt.

— Nog spijtiger is het dat gij ons niet verstaat, voegde de knaap er tot wederantwoord bij.

De overste antwoordde er niet meer op en keek door het venster.

Deswert had, innerlijk, veel genoegens gesmaakt met het kranig gesprek van de misvormde.

Hij die een openbaar ambtenaar was mocht hem natuurlijk niet bijspringen, maar het deed hem buitengewoon veel genoegens dat een overste eens de volle waarheid werd gezegd.

Hij nam het besluit de jongeling te beschermen en begon er al mede met hem uit te nodigen hem naar de keuken te volgen waaruit een lekkere geur van gebakken hesp steeg.

— God zij geloofd! riep de snaak. Ik riek hier al de wonderen der aarde en het beste varken. Waarvoor zo'n smerig beest toch nog goed is. Aan tafel, bultje, het vel van uw buik plakt al tegen uw ruggegraat. En 't zal nu eerlijk smaken.

— Dit wens ik u van harte! zei Deswert lachend. Ge schijnt een wolvendarm te bezitten.

— Wie heeft die niet? riep de knaap. Goed eten doet de wolven uit het bos komen.

En hij zette zich aan de gastvrije tafel.

Nadat de bultenaar zich versterkt had, verliet hij de woning, om zijn verspietersrol te vervullen.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955